

СМОЛЬНИКОВ Андрій Ігорович
(17.09.1994-26.05.2023)

Народився 17 вересня 1994 року у місті Павлоград Дніпропетровської області. Навчався у школі №16 та в музичній школі по класу саксофона. Захоплювався музикою, комп'ютерними іграми, спортом.

У Західно-Донбаському професійному ліцеї вивчився на помічника сталевара. Згодом прийшов працювати на дільницю прохідницьких робіт №2 шахти ім. Героїв Космосу. Закінчив курси в навчально-курсовому комбінаті та став машиністом підземних установок.

Із самого дитинства любив небо, висоту, літаки та усе з цим пов'язане. Коли подорослішав, став випробовувати себе в екстримі: займався роуп-джампінгом (стрибками з висоти зі спеціальним спорядженням), стрибками з парашутом. Рідні кажуть, що він немов поспішав втілювати в життя свої ідеї та бажання близьких.

У 2022 році тільки-но одружився з коханою дівчиною Каріною. Мав багато планів на майбутнє. Однак доля цього молодого, яскравого хлопця склалася інакше, коли вороги прийшли в Україну з повномасштабною війною. Андрій став хоробрим воїном та захисником.

До лав захисників став 26 жовтня 2022 року. За званням був солдат. Служив в 54-й окремій механізованій бригаді імені гетьмана Івана Мазепи на посаді стрілець-снайпер 2-го механізованого відділення 2-го механізованого взводу 9-ї механізованої роти 3-го механізованого батальйону.

Після мобілізації та короткого навчання Андрій у складі 54-ї бригади почав боронити країну на Донеччині та Луганщині. Давали відсіч ворогу поблизу м. Слов'янськ, м. Костянтинівка, в районі Сіверська та Білогорівки. Останнім часом - у Бахмутському районі біля м. Часів Яр.

Захисника чекали важкі будні піхоти: виходити на “нуль”, ворожа артилерія, що криє цілодобово, безсонні ночі та постійна втома. Попри це солдат вивчився і став керувати безпілотниками. Тепер його захоплення небом допомагало нищити окупантів.

Дощ, мороз чи буревій – він запускав своїх “пташок” на полювання. Часто доводилось їх ремонтувати, інколи – забирати з території ворога, ризикуючи життям.

Та чим важчими були випробування героя, тим сильніше він гартувався.

«Син був сміливий, терплячий хлопець. Не жалівся на труднощі. Беріг мене та дружину. Лише потім ми дізналися, як тяжко йому було. Мене дивували зміни у ньому. Я не знала, що він такий оптиміст та жартівник. Став мужнім, дорослим, упевненим в собі чоловіком. В останній свій приїзд Андрюша багато посміхався, мав бойовий настрій. Розумний, акуратний, дбайливий та ніжний. Він був нашою гордістю та надією...» - каже пані Катерина - мати захисника.

Загинув 26 травня 2023 року у м. Часів Яр Бахмутського району. Його розвідгрупа поверталася з бойового завдання, коли по ним поцілила ворожа артилерія. Андрій отримав смертельне поранення в шию.

Похований у м. Павлоград на цвинтарі по вул. Луганська на Алеї Героїв.

Нагороджений:

- Знаком пошани від м. Павлоград «За заслуги перед громадою»
(посмертно)

У Андрія залишилися дружина, батьки, брат та сестра.